

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/423/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1412200822
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Šramková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2013:1412200822.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Údernícka 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zast.: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Údernícka 5, Bratislava, proti odporcovi: U. Y., M.. XX.XX.XXXX, U. B. U. J. Q. Q. - R., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu: Združenie na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom Važecká 16, Prešov, IČO: 42 176 778, zast.: JUDr. Ambróz Motyka, advokát, so sídlom Nám. SNP 7, Stropkov, o zaplatenie 1.226,33-€ s príslušenstvom, na odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV, č.k. 18C 11/2012-37 zo dňa 18. júna 2012, takto

rozhodol:

Návrh na prerušenie konania sa z a m i e t a .

Uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti sa p o t v r d z u j e .

Vedľajší účastník je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho konania vo výške 46,01 € k rukám právneho zástupcu navrhovateľa, do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa konanie zastavil. Navrhovateľovi cestou Daňového úradu Bratislava vrátil súdny poplatok vo výške 66,87-€. Odporcovi ani vedľajšiemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že nakoľko navrhovateľ vzal návrh v celom rozsahu späť skôr, než sa začalo pojednávanie, konanie zastavil. Navrhovateľovi vrátil krátený súdny poplatok vo výške 66,87-€.

O náhrade trov konania odporcu ako aj vedľajšieho účastníka na strane odporcu rozhodol podľa ust. § 146 ods. 2 O.s.p.. Navrhovateľ, ktorý zaviniel zastavenie konania by tak bol povinný nahradiť trovy konania odporcovi ako aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu. Nakoľko odporcovi ako ani vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu žiadne trovy konania nevznikli, súd im ich náhradu nepriznal.

Uznesenie súdu prvého stupňa napadol prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 17.07.2012 odvolaním vedľajší účastník na strane odporcu, a to v časti, ktorou súd vedľajšiemu účastníkovi nepriznal právo na náhradu trov konania. Podľa názoru vedľajšieho účastníka súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil, pričom uznesenie v napadnutej časti vychádza z nesprávnych skutkových zistení.

V súvislosti s odôvodnením súdu prvého stupňa, ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol, že vedľajšiemu účastníkovi v konaní nevznikli žiadne trovy vedľajší účastník uviedol, že trovy konania si uplatnil v podaní o vstupe do konania. Ak súd rozhodoval o zastavení konania od stola, mal vedľajšieho účastníka vyzvať, či mu trovy vznikli a v akej výške. Trovy právneho zastúpenia pritom spočívajú v úkonoch právnej služby, a to prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, kedy sa advokátom zhodnocuje opodstatnenosť či taktika právneho zastúpenia, zisťuje sa evidencia spotrebiteľskej agendy

na súde. Tento úkon v sebe obsahuje aj žiadosť o poskytnutie informácií potrebných na vstup do konania. Aplikáciu ust. § 150 O.s.p. mal súd prvého stupňa za nenáležitú, nakoľko pre posúdenie možnosti aplikácie tohto ustanovenia je potrebné zisťovať okolnosti súvisiace so stavom pred začatím konania.

Vedľajší účastník v podanom odvolaní poukázal na to, že navrhovateľ s odstupom niekoľkých rokov uplatňuje na slovenských súdoch pohľadávky voči spotrebiteľom, ktorí sa dostávajú do nevýhodného postavenia najmä v súvislosti s nezachovaním dôležitých listín. Štát reprezentovaný súdnou mocou tak nemôže benevolentne tolerovať nekalú prax navrhovateľa, ktorý zahŕňa súde desaťtisícami žalôb o premlčané pohľadávky aj o pohľadávky z neprijateľných zmluvných pokút, po použití nekalých obchodných praktík. Aplikáciu ust. § 150 O.s.p. mal v predmetnej právnej veci za nenáležitú, nakoľko predpokladom jej aplikácie je zisťovanie okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním účastníkov v priebehu sporu ako aj s okolnosťami uplatnenia nároku, a to s poukazom na uznesenie NS SR zo dňa 18.01.2012, sp. zn.: 6MCdo 5/2011. Správanie sa žalobcu v spore, najmä okolnosti za ktorých plošne na celom Slovensku uplatňuje pohľadávky z neprijateľných zmluvných podmienok po použití nekalých obchodných praktík a premlčané pohľadávky podľa názoru vedľajšieho účastníka nedávajú predpoklad pre aplikáciu ust. § 150 ods. 1 O.s.p. Vedľajší účastník pritom môže preukázať, že v množstve súdnych sporov pôsobil už jeho vstup do konania pre navrhovateľa odradzujúco, kedy následne vzal návrh na začatie konania späť, a to aj po vyhlásení rozsudku, dokonca aj po vydaní platobného rozkazu.

Podľa čl. 7 ods. 1 Smernice 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa členské štáty zaviazali zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Súdny by mali podporovať tento prostriedok účinnej v súdnych konaniach tým, že združeniu priznajú náhradu trov konania, v opačnom prípade bude činnosť nemajetného združenia paralyzovaná. Pri presadení názoru upierajúceho právo na právneho zástupcu vzhľadom na predmet činnosti združenia by bolo problematické aj zastupovanie advokátmi sudcov, prokurátorov a podobne. Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove zo dňa 30.04.2012, sp. zn. 7Co/31/2012 zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby sa odborne spôsobilý účastník dal zastúpiť advokátom a aby mu len z tohto dôvodu nemal byť priznaná náhrada trov konania. Prax pritom potvrdzuje, že najväčšie možnosti na efektívnu pomoc spotrebiteľom poskytuje práve inštitút vedľajšieho účastníctva, nakoľko spotrebiteľ zvyčajne nevyhľadá pomoc advokáta či združenia. Predmetná agenda si vyžaduje nielen právnickú kvalifikáciu, ale aj enormné nároky na osoby, ktoré by agendu systematicky spracovávali, vrátane technického zabezpečenia. Súdom z jeho činnosti musí byť zrejmé, koľko pracovného nasadenia je potrebného na spracovanie predmetnej agendy, ktorá sa v konkrétnej veci javí ako rutinná či jednoduchá.

Na margo ospravedlnenia neúčasti vedľajšieho účastníka na pojednávaní uviedol, že predmetný argument svedčí v jeho prospech, nakoľko by sa po vznesení námietky premlčania javila jeho neúčasť neehospodárna. Súdom pri nepriznaní trov vedľajšieho účastníctva postupoval v rozpore s legislatívou Európskej únie či judikatúrou Súdneho dvora EÚ, v rozpore s ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Podľa Zmluvy o fungovaní EÚ ako aj Charty základných práv EÚ zaviazali zabezpečiť vysokú úroveň ochrany spotrebiteľa. Dôvodnosti priznania trov vedľajšieho účastníctva má svedčať aj novelizované znenie ust. § 137 O.s.p. podľa ktorého trovami konania je aj náhrada výdavkov právnickej osoby, oprávnenej zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu. Na zdôraznenie argumentácie poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora EÚ (druhá komora) z 22. decembra vo veci DEB proti Spolková republika Nemecko, podľa ktorého zásada účinnej súdnej ochrany ako je stanovená v čl. 47 Charty základných práv EÚ, sa má vykladať aj v tom zmysle, že nie je vylúčené, aby sa jej dovolávali právnické osoby a pomoc poskytnutá na základe tejto zásady môže zahŕňať aj zastupovanie advokátom. Ak by nemajetnému združeniu bolo odmietnuté práva na náhradu trov konania, de facto by to znamenalo nemožnosť reálnej ochrany spotrebiteľov združením na súdoch. Právo na právnu pomoc pred súdom vyplýva tiež z čl. 47 Ústavy SR. Ústavný rozmer účastníka na náhradu trov konania v úspešnom súdnom spore má vyplývať tiež z nálezov ÚS SR, napr. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, II. ÚS 56/05. Na podporu svojich tvrdení o dôvodnosti náhrady trov vedľajší účastník poukázal na uznesenia KS Prešov z 23.02.2012, č.k.: 2Co/16/2012-60, uznesenie KS Prešov zo dňa 23.02.2012, č.k. 18Co/16/2012-48, uznesenie KS Prešov zo dňa 30.04.2012, sp. zn. 7Co/31/2012, v ktorých bolo právoplatne rozhodnuté o priznaní ich náhrady.

Pre prípad, že sa odvolací súd nestotožní s právnou argumentáciou vedľajšieho účastníka navrhol v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora EÚ (Doktrína CILIFT C-283/81) podľa ust. § 109 ods. 1

písm. c) O.s.p. prerušiť konania a požiadať Súdny dvor EÚ o rozhodnutie o prejudiciálnych otázkach, a to:

1) Či pod právom na súdnu ochranu podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a pod právom na zabezpečenie hospodárskych záujmov spotrebiteľov a pod podporou združení podľa čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, sa rozumie aj právo na náhradu trov súdneho konania.

2) a) Či sa má čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie vykladať tak, že Združeniu patrí náhrada trov za úspešné vedenie sporu ako vedľajšiemu účastníkovi na strane spotrebiteľa za úspešné vedenie sporu, ak zmyslom a cieľom ochrany spotrebiteľa bolo zbaviť spotrebiteľa záväzku z neprijateľnej zmluvnej podmienky podľa čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách alebo záväzku po použití nekalej obchodnej praktiky podľa Smernice EP a Rady 2005/29/ES z 11.5.2005 o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu.

b) Ak je odpoveď na otázku podľa predchádzajúceho odseku taká, že Združeniu patrí náhrada trov v súdnom konaní, či možno toto právo nepriznať len z dôvodu, že sa z dôvodu hospodárnosti konania argumentovalo a následne aj rozhodlo na základe inštitútu premlčania alebo sa rozhodlo o späťvzati žaloby žalobcom po námietke premlčania vznesenej v konaní Združením.

3) Či je porušené základné právo spotrebiteľa a Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov podľa čl. 47 v spojení s čl. 38 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ak súd neprizná právo na náhradu trov konania spotrebiteľovi alebo Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov napriek ich úspechu v súdnom konaní a pritom sa nevyporiada s odlišnými súdnymi rozhodnutiami v obdobných veciach, ktoré boli súdu predložené, a ktoré sú zjavne odlišne právne odôvodnené.

4) Či právna úprava podľa § 142 až § 151 slovenského občianskeho súdneho poriadku odporuje právu Európskej únie, ak neumožňuje Združeniu na ochranu záujmov spotrebiteľov priznať plnú náhradu trov konania, napriek dosiahnutému úspechu v konaní, keď na druhej strane dodávateľovi náhradu trov konania priznať umožňuje.

5) Či čl. 169 ods. 1 Zmluvy o fungovaní Európskej únie a článku 38 a 47 Charty základných práv EÚ treba vykladať tak, že bránia takej aplikácii vnútroštátneho procesného práva, ktoré označuje právne zastúpenie Združenia na ochranu záujmov spotrebiteľov za neúčelné napriek tomu, že po vstupe Združenia do konania dodávateľ zbral žalobu späť.

Záverom odvolania si vedľajší účastník vyčíslil a uplatnil náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania.

Navrhovateľ sa k odvolaniu vedľajšieho účastníka vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 02.08.2012, doručeným súdu prvého stupňa dňa 08.08.2012. Žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 O.s.p. ako vecne správne potvrdil a uplatnil si náhradu trov odvolacieho konania.

Navrhovateľ vo vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutím súdu prvého stupňa, ktorým nepriznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania, nakoľko má za to, že v danom prípade nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Zastával názor, že vedľajší účastník - združenie na ochranu spotrebiteľa - musí byť sám z podstaty svojej evidencie schopný poskytnúť právnu pomoc pri súdnych konaniach v spotrebiteľských veciach. Poukázal na to, že má z vlastných skúseností vedomosť, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na stav konania a vôľu odporcu, a to oznámením o vstupe združenia do konania, ktoré obsahuje žiadosť o zaslanie žaloby a návrh na priznanie trov konania. Mal za to, že pred zaslaním oznámenia o vstupe do konania, nemá združenie žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Zastával názor, že trovy konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie sú trovami účelne vynaloženými na uplatňovanie alebo bránenie práva, čo je dôvodom hodným osobitného zreteľa v zmysle ust. § 150 O.s.p. Uviedol, že vedľajší účastník na strane odporcu v súvislosti s dôvodnosťou trov konania poukázal na ustanovenie § 137 O.s.p., avšak podľa navrhovateľa združenie vstúpilo do konania ako vedľajší účastník na strane odporcu,

ktorý odporcu v konaní nezastupuje. Z uvedeného dôvodu nemožno pri zdôvodňovaní oprávnenosti nároku na náhradu trov konania argumentovať vyššie uvedeným ustanovením, nakoľko to priznáva náhradu hotových výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, čiže ide najmä o Centrum právnej pomoci. Zastával názor, že ustanovenia Charty základných práv EÚ ako aj rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, na ktoré vedľajší účastník na strane odporcu poukazuje, sa týkajú všeobecne ochrany spotrebiteľa. Žiadne z predmetných ustanovení nepoukazuje na to, že by sa združenia na ochranu práv spotrebiteľa mali nechávať zastupovať advokátmi, ale len na to, že nie je vylúčené, aby pomoc spotrebiteľom poskytovali priamo právnické osoby. Podľa navrhovateľa konaním vedľajšieho účastníka v podobe jeho právneho zastúpenia dochádza k nadbytočnému navyšovaniu trov konania a ne hospodárnosti konania, a na túto skutočnosť súd prvého stupňa správne prihliadol a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu náhradu trov konania nepriznal. K návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru EÚ v súvislosti s nárokom na náhradu trov konania združenia ako vedľajšieho účastníka uviedol, že má za to, že tento návrh je nedôvodný a nespĺňa podmienky prejudiciálneho konania, vzhľadom k tomu, že v každom jednotlivom prípade je nevyhnutné posudzovať účelnosť vynaložených trov konania. V zmysle práva Európskej únie je z prejudiciálneho konania vylúčené vnútroštátne právo členských štátov, čiže Súdny dvor Európskej únie nemôže v žiadnom prípade vykladať vnútroštátne právo členských štátov alebo posudzovať jeho platnosť.

Odvolačný súd prejednal vec podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti je vecne správne a odvolanie vedľajšieho účastníka na strane odporcu nie je dôvodné.

Odvolačný súd vzhľadom na návrh vedľajšieho účastníka, ktorým sa domáhal prerušenia konania podľa ust. § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. sa najprv zaoberal týmto návrhom.

Podľa ust. 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. súd konanie preruší, ak rozhodol, že požiada Súdny dvor Európskych spoločenstiev o rozhodnutie o predbežnej otázke podľa medzinárodnej zmluvy.

Konanie o takzvanej predbežnej otázke (prejudiciálne konanie) je konaním pred Súdnym dvorom ES a zároveň konaním, ktoré z hľadiska svojej dôležitosti pre celkový systém komunitárneho práva zohráva prvoradú a nezastupiteľnú úlohu. Všetky základné idey a princípy komunitárneho práva, ktoré neboli striktné definované v primárnom práve (v zakladajúcich zmluvách, ich dodatkoch a doplnkoch), doviedil vo svojej judikatúre Súdny dvor ES (princíp prednosti komunitárneho práva, princíp bezprostredných účinkov komunitárneho práva atď.).

Konanie o predbežnej otázke vychádza z niekoľkých zásadných premís. V prvom rade je potrebné si uvedomiť, že charakter komunitárneho (a následne únieového a európskeho), predovšetkým doktrína priority, prednosti komunitárneho práva pred právom vnútroštátnym, predpokladá, že akékoľvek nejasnosti či divergencie vyplývajúce z jeho aplikácie nemôže záväzným spôsobom vykladať vnútroštátny (národný) súd. Vnútroštátny súd nemôže rozhodovať o otázkach platnosti a výkladu komunitárneho práva, ale ako jediný je oprávnený závery Súdneho dvora ES aplikovať na konkrétny ním prejednávaný prípad.

Vnútroštátny súd môže položiť len takú otázku, ktorá sa týka :

- výkladu komunitárneho práva, konkrétne výkladu Zmluvy o založení ES
- platnosti sekundárneho práva komunitárneho práva
- výkladu štatútov orgánov zriadených aktom Rady ES.

Vo všetkých prípadoch musí vnútroštátny súd preukázať, v čom je posúdenie nastolenej otázky podstatné pre konkrétne rozhodnutie vo veci (viď dôvodovú správu k § 109 O. s. p. Občiansky súdny poriadok Š. a kolektív, Q. edícia komentované zákony).

Vedľajší účastník svojim návrhom formuloval otázky, v zmysle ktorých sa domáhal aby Súdny dvor ES zodpovedal na otázky výkladu vnútroštátneho práva. V položených otázkach nejde o prípadný rozpor, či v danom prípade pri priznaní trov konania konal súd v rozpore s komunitárnym právom, ale domáha sa vedľajší účastník zodpovedania, že mu trovy konania patria. Ustanovenie procesných podmienok, ktoré sa uplatnia pri prejednávaní a rozhodovaní sporov (a teda aj rozhodovanie o trovách konania) je

vecou vnútroštátneho právneho poriadku každého členského štátu podľa zásady procesnej autonómie členských štátov, pod podmienkou, že takéto pravidlá nie sú menej priaznivé ako pravidlá upravujúce obdobné situácie vnútroštátnej povahy (zásada ekvivalencie) a že nevedú k praktickej nemožnosti alebo nadmernému sťaženiu výkonu práv priznaných právnym poriadkom Európskej únie (zásada efektivity) (rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 9 Co 70/2012).

Vzhľadom na uvedené vyššie odvolací súd návrh vedľajšieho účastníka na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1, písm. c) O. s. p. ako nedôvodný zamietol.

Predmetom odvolacieho konania bol nárok vedľajšieho účastníka na trovy konania.

Podľa obsahu odvolania vedľajší účastník v odvolaní v prvom rade namieta nerovnaký prístup súdu a tú skutočnosť, že mu súdom prvého stupňa je odmietané právo na právne zastúpenie advokátom.

Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že súd prvého stupňa neodmietol vedľajšiemu účastníkovi na riadne právne zastúpenie advokátom (resp. právnom spoločnosťou). Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa takýto postup ani nenasvedčuje. Preto odvolanie vedľajšieho účastníka je v tomto smere nedôvodné a kontraproduktívne.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Podľa § 146 ods. 2 veta prvá O. s. p. ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy.

Z konania je tiež nesporné, že vedľajší účastník oznámil vstup do konania podaním zo dňa 09.02.2012, doručeným súdu dňa 14.02.2012. Týmto podaním žiadal o doručenie návrhu na začatie konania. Vzhľadom na skutočnosť, že navrhovateľ zavinil zastavenie konania, odporcovi vzniklo právo na náhradu trov konania podľa § 146 ods. 2 prvá veta O.s.p. Podľa § 93 ods. 4 O.s.p. právo na náhradu trov konania vzniklo súčasne aj vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý do konania vstúpil podaním doručeným súdu prvého stupňa dňa 14.02.2012.

K podaniu priložil vedľajší účastník kópiu plnomocenstva zo dňa 02.01.2012, ktorým vedľajší účastník splnomocnil advokáta, JUDr. Ambróza Motyku, aby ho „obhajoval a vo všetkých právnych veciach zastupoval, v konaniach základných, ako aj konaniach vykonávacích a exekučných...a ďalej ho splnomocnil na právne zastupovanie spočívajúce vo vstupe združenia do súdnych konaní vedených na súdoch v Slovenskej republike ako vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských veciach na strane spotrebiteľov a na zastupovanie Združenia v konaniach, do ktorých Združenie vstúpi ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľov.....“

Odvolací súd rovnako ako súd prvého stupňa dospel k názoru, že navrhovateľ späťvzatím návrhu zavinil zastavenie konania.

Vedľajšiemu účastníkovi teda môžu patriť trovy právneho zastúpenia, musia však spĺňať podmienku, že boli potrebné pre účelné uplatňovanie alebo bránenie práva.

Podľa § 142 ods. 1 O. s. p. súd pri priznávaní trov konania účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, musí prihliadať a každý jeden úkon právnej služby musí posudzovať podľa toho, či bol potrebný na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Súd rozhodujúci o priznaní náhrady trov konania podľa § 142 ods. 1 O. s. p. je povinný vždy skúmať účelnosť vynaložených trov konania uplatnených úspešným účastníkom konania v spore. Účelnosť je vlastnosť procesu spočívajúca v sledovaní cieľa. Účelnosť spravidla nachádza svoju opodstatnenosť vtedy, ak vychádza zo zákonných dôvodov a neprekračuje ich medze. Je preto potrebné rozlišovať medzi právom účastníka konania (fyzickej, právnickej osoby, štátneho orgánu) na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Trovy konania potrebné na účelné vynaloženie alebo na ochranu práv sa však nemôžu posudzovať ako celok, aj keď účastník má právo na náhradu trov konania, pretože každý úkon alebo každé plnenie trov treba posudzovať samostatne (viď NS SR vo veci sp. zn. 4 M Cdo 21/2009).

V danom prípade nemožno prijať záver, že právny zástupca vedľajšieho účastníka na strane odporcu vykonal úkony nevyhnutné pre úspech vo veci, prípadne úkony, ktoré podnietili konanie navrhovateľa k späťvzatiu návrhu.

Z úkonov vedľajšieho účastníka, a to z podania zo dňa 09.02.2012, doručenému súdu dňa 14.02.2012 vyplýva, že vedľajší účastník vstupoval do konania v čase, kedy nemal vedomosti o obsahu žalobného návrhu, teda čoho sa navrhovateľ vo svojom žalobnom návrhu domáha. Týmto podaním, ktorým zahlásil svoj vstup do konania zároveň požiadal o doručenie žalobného návrhu na začatie konania. Preto pri udeľovaní plnej moci zo dňa 02.01.2012 nemohol vedľajší účastník advokátovi poskytnúť žiadne informácie o konaní, o žalobnom návrhu. Samotné prevzatie zastupovania advokátom bez toho, aby mu boli poskytnuté akékoľvek informácie o konaní nie je možné považovať za úkon právnej pomoci v zmysle vyššie uvedenej citovanej vyhlášky, a tým ani za účelne vynaložené trovy konania na uplatňovanie, alebo bránenie práva.

Z obsahu spisu vyplýva, že vedľajší účastník na strane odporcu je zastúpený advokátom, ktorý žiadal o priznanie náhrady trov konania. Zo samotného podania právneho zástupcu vedľajšieho účastníka vyplýva, že žiadal o doručenie návrhu na začatie konania, z čoho je zrejmé, že sa chcel oboznámiť so spisovým materiálom. Nie je v danom prípade zrejmé, akým spôsobom sa právny zástupca vedľajšieho účastníka konania oboznámil so spisovým materiálom. To, že právny zástupca vedľajšieho účastníka považoval za potrebné oznámiť vstup združenia do konania, o predmete ktorého nemal vedomosť, nie je úkonom v konaní, a uplatnené trovy konania za tento úkon nie sú účelne vynaložené.

Odvolačný súd sa vo vzťahu k trovám právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka za úkon právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia zaujal názor, že v prejednávanej veci nemožno hovoriť o trovách účelne vynaložených na uplatnenie alebo bránenie práva. Z plnomocenstva udeleného právnomu zástupcovi vedľajším účastníkom vyplýva, že k prvému úkonu právnej služby - prevzatie a príprava zastúpenia došlo dňa 02.01.2012, v ktorej plnej moci nie je ani uvedená spisová značka predmetného konania, ani označený súd na ktorom má byť konanie vedené. U obsahu plnej moci ani je nie je zrejmé pre aké konanie je predmetná plná moc udelená. Je potrebné konštatovať, že ide o všeobecné splnomocnenie vyjadrené ...“aby ma obhajoval a vo všetkých právnych veciach zastupoval, v konaniach základných, ako aj konaniach vykonávacích a exekučných...a ďalej ho splnomocnil na právne zastupovanie spočívajúce vo vstupe združenia do súdnych konaní vedených na súdoch v Slovenskej republike ako vedľajšieho účastníka v spotrebiteľských veciach na strane spotrebiteľov a na zastupovanie Združenia v konaniach, do ktorých Združenie vstúpi ako vedľajší účastník na strane spotrebiteľov....“

Z uvedeného je zrejmé, že v čase vstupu do konania vedľajší účastník nepoznal predmet sporu a nemal vedomosť, či v predmetnom konaní bude vôbec zastupovať. Odvolaciemu súdu však nie je jasné ako mohol právny zástupca vedľajšieho účastníka vykonať prípravu zastúpenia, keď samotný vedľajší účastník nevedel, do akého konania vstupuje. Podľa odvolacieho súdu len na základe skutočnosti, že odporcom by mal byť spotrebiteľ, v konaní o ktorom vedľajší účastník nemal ešte vedomosť a bez akejkoľvek bližšej vedomosti o konaní a o predmete a štádiu konania, do ktorého by mal vstúpiť, je prakticky nemožné náležite sa pripraviť na zastupovanie v tej ktorej veci. Trovy, ktoré vznikli vedľajšiemu účastníkovi za uvedený úkon právnej služby, teda nemožno považovať za účelne vynaložené. Odvolačný súd nepopiera existenciu úkonu prevzatie a príprava zastúpenia právny zástupcom vedľajšieho účastníka, len za tento úkon vedľajšiemu účastníkovi správne nepriznal náhradu trov právneho zastúpenia z dôvodu, že nespĺňa podmienku účelnosti vynaloženia vyžadovanú § 142 ods. 1 O. s. p..

Z uvedených dôvodov odvolačný súd uznesenie v napadnutej časti potvrdil podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolačný súd podľa § 224 a § 142 ods. 1 a § 149 O. s. p.. Navrhovateľovi vznikli trovy právneho zastúpenia za podané vyjadrenie k odvolaniu vedľajšieho účastníka. Navrhovateľ si trovy konania v odvolacom konaní vyčíslil vo výške 46,01-€ s DPH, pozostávajúce z 1 úkonu právnej služby vo výške 36,85-€ s DPH a režijného paušálu vo výške 9,16-€ s DPH, ktorých náhradu odvolačný súd navrhovateľovi priznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné odvolanie.